

отъ душа благодарили тѣзи, които въ това време са явили за тѣхъ *спасители*, защото трудно било да са опредѣли отъ що повече страдали солдатитѣ, отъ неприятелскитѣ коршуни, или отъ жажда. *)

По всичкиа пѣтека прострѣли сж тѣзи доброволци-водоносци на два реда. Едина редъ съ пълни сѣдове отивалъ възъ гората, другия слазялъ на долу къмъ изворитѣ за да напълни сѣдоветѣ и пакъ да са качи на горѣ; а звѣнчетата окачени по шнитѣ на добичетата звѣнтѣли. Българския селянинъ са приближавалъ при руския солдатинъ:—Братушка, вода!

—Дай, дай да са напия Братушко, ... Спасибо тебѣ. . . А каква е студена твоята водица! казва руския солдатинъ **)

Обикновенно водоносцитѣ не са връщали назадъ праздни; тѣ носяли раненитѣ до превързвателнитѣ пункти. Който нѣмалъ добиче, самъ задигнѣлъ на гърба си ранения солдатинъ. . . . . Отъ това време между солдати и селени са завързала дружба и братство, които имали цѣлъ редъ поетически сцени и случаи. Нѣкои отъ българскитѣ селени са заловили на още по благородна работа. Смѣло са впуснѣли тѣ въ доловетѣ, токо що не въ предѣлитѣ на неприятелскитѣ позиции за да извадятъ отъ тамъ рускитѣ ранени; за раненитѣ наглѣдвали като свои дѣчица.

На 12 Августъ рускитѣ сили успѣли да покажатъ неприятелю, че не ще му са удаде да са промъкне презъ Шипка. Но за това какви загуби! Нѣколко роти останѣли безъ офицери; този день билъ раненъ и личния генералъ Драгомировъ въ дѣсния кракъ. Сжщия коршунъ преминѣлъ презъ крака му и ранилъ капитана Малцева. Солдатитѣ ако и ранени, подиръ привързване-

*) Годъ Войни. Т. I. Стр. 60.

**) Ид. Т. I. стр 60—61.